

Dosar 30330/3/2014

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR 182

Ședința publică din data de 13.02.2015

Tribunalul constituit din :

Presedinte : Crina-Liliana Buricea

Grefier : Elena Năstasie

Pe rol se află cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Oana Stancu în contradictoriu cu pârâțul Robert Turcescu.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă reclamanta, prin avocat cu delegație la dosar și pârâțul, prin avocat cu depune delegație la dosar.

Procedura este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de grefierul de ședință care învederează că reclamanta a depus note scrise și înscrisuri prin serviciul registratură la data de 28.01.2015.

Nefiind cereri prealabile, cu legitimarea părților (date consemnate în caietul grefierului de ședință), tribunalul procedează la administrarea probei cu interogatoriul reciproc, răspunsurile fiind consemnate la dosarul cauzei. Li se pune în vedere părților să răspundă pe scurt, în măsura în care cunosc răspunsurile.

Întrebarea nr 5 formulată de reclamantă este respinsă, dat fiind că se referă la evenimente care exced tezei probatorii pentru care a fost încuviințată proba. De asemenea, având în vedere că tribunalul a limitat numărul întrebărilor la 10, iar pe interogatoriul propus de reclamantă se regăesc 11, aceasta renunță la administrarea întrebării opționale nr 10.

Sunt respinse întrebările nr 3,4, 7, 8 adresate de pârât, ca neconcludente având în vedere că exced tezei probatorii pentru care a fost încuviințat interogatoriul.

În temeiul prevederilor art 244 C.proc.civ, tribunalul declară închisă cercetarea judecătorească și având în vedere că părțile nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă, față de alineatul al patrulea, pune în vedere acestora să-și exprime acordul expres pentru dezbaterea fondului la termenul de astăzi.

Reclamanta, prin avocat Piperea învederează că este pregătită să se judece șă termenul de azi.

Pârâțul, prin avocat solicită să se ia act că poate pune concluzii asupra fondului la termenul de astăzi.

Reclamanta, prin avocat solicită admiterea acțiunii, să se constate că pârâțul se face vinovat de săvârșirea unui delict civil foarte grav. Expresiile folosite de acesta, respectiv "mic latifundiar", soț "fără acte" au caracter peiorativ. Mai mult, termenul "famiglia" provine din jargonul italianesc, ca atare și acesta are o conotație negativă. Viața privată a reclamantei nu a fost mediatizată, de-a lungul anilor, aceasta fiind o prezență discretă. În plan profesional, totuși, reclamanta a fost pe deplin răsplătită, fiind deținătoarea mai

prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea acelui scop (a se vedea în acest sens hotărârea CEDO din 17 decembrie 2004 *Cumpănă și Mazăre împ. României*, par. 85 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 501/14.06.2005; hotărârea CEDO din 7 octombrie 2008 *Barb împotriva României*, par. 31 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 304/08.05.2009; hotărârea CEDO din 28 septembrie 2004 *Sabou și Pîrcălab împotriva României*, par. 35 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 484/08.06.2005).

Pe de altă parte, Tribunalul reține dispozițiile art. 8 din Convenția amintită, potrivit cu care "orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale". În jurisprudența sa, în interpretarea și aplicarea articolului menționat, Curtea arată că noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane cum ar fi numele său, fotografia sa, integritatea sa fizică și morală; garanția oferită de art. 8 din Convenție este destinată în principal să asigure dezvoltarea, fără ingerințe din afară, a personalității fiecărui individ în relațiile cu semenii. Așadar există o zonă de interacțiune între individ și terți care, chiar și într-un context public, poate aparține « vieții private » (a se vedea hotărârea *Von Hannover împotriva Germaniei* [MC], nr. 59320/00, paragraful 50, CEDH 2004-VI). Curtea a concluzionat că publicarea unei fotografii interferează cu viața privată a unei persoane chiar dacă această persoană este una publică (*Schüssel împotriva Austriei* (decizie), nr. 42409/98, 21 februarie 2002 și *Von Hannover* citată anterior, paragraful 53). Or, dreptul la apărarea reputației este un drept care, în calitate de element al vieții private, este legat de art. 8 din Convenție (a se vedea *Abeberry împotriva Franței* (decizie), nr. 58729/00, 21 septembrie 2004 și *Leempoel & S.A. ED Ciné Revue împotriva Belgiei*, nr. 64772/01, paragraful 67, 9 noiembrie 2006). În plus, Curtea a afirmat faptul că art. 8 are drept obiect principal apărarea individului de ingerințele arbitrare ale puterilor publice, nelimitându-se la a pretinde statului să se abțină de la asemenea ingerințe; acestui angajament negativ i se pot alătura obligațiile pozitive legate de respectarea efectivă a vieții private sau de familie. Ele pot impune adoptarea de măsuri vizând respectarea vieții private până la relațiile indivizilor între ei. Granița dintre obligațiile pozitive și negative ale statului potrivit art. 8 nu se pretează la o definiție precisă; principiile aplicabile sunt totuși comparabile. Mai precis, în cele două cazuri, trebuie luată în calcul păstrarea echilibrului just dintre interesul general și interesele individului, statul beneficiind oricum de o marjă de apreciere (a se vedea *Pfeifer împotriva Austriei* nr. 12556/03, paragraful 37).

În cauza de față, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată, Tribunalul constată că reclamantul a invocat dispozițiile art. 1357 C.civ.

Cât privește dispozițiile art. 1357 din Cod civil, se reține că acestea constituie temeiul legal pentru consacrarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, înțelegând prin aceasta ansamblul de norme legale și principii de drept potrivit cărora intervine obligația de reparare a prejudiciului cauzat unei persoane ca urmare a săvârșirii unei fapte ilicite. Astfel, condițiile generale ale răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie sunt existența unui prejudiciu,

existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate ca raport cauză-efect între fapta ilicită și prejudiciu, existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat. Fapta omului prin care se provoacă un prejudiciu poate fi atât o acțiune, cât și o inacțiune sau omisiune. Mai explicit, chiar și dispozițiile art 1349 alin 1 N.C.C, reiterează principiul, în sensul că orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere drepturilor sau libertăților altor persoane.

Pentru lămurire, Tribunalul mai arată că prin prejudiciu se înțelege rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană, fie sub aspect patrimonial, fie sub aspect moral, ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană, iar fapta ilicită desemnează orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane.

Față de considerațiile de mai sus și cele ce vor urma, tribunalul opinează în sensul în care nu s-a produs afectarea drepturilor nepatrimoniale ale reclamantei.

Prejudiciul reprezintă rezultatul, efectul negativ prezumat suferit de reclamant, ca urmare a faptei ilicite constând în emiterea unor teorii neprobate, șicanatoare, defăimătoare. Prejudiciul moral trebuie raportat prioritar la atingerea adusă imaginii, demnității, vieții profesionale ori de familie a reclamantei.

Legislația română și normele europene reglementează și protejează drepturile și libertățile fundamentale ale omului, respectiv demnitatea, imaginea, viața de familie sau viața profesională. Recunoașterea unui drept de despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care poate contrabalansa efectul vătămării și fără ca această satisfacție să aibă o reală corespondență cu prejudiciul, astfel că la cuantificarea sumei accentul trebuie pus pe importanța prejudiciului din punctul de vedere al victimei. Problema stabilirii despăgubirilor pentru daune morale nu se reduce la cuantificarea economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale cum ar fi demnitatea, onoarea, ori suferința psihică încercată de cel ce le pretinde. Ea presupune o apreciere și evaluare complexă a aspectelor în care vătămarile produse se exteriorizează și pot fi astfel supuse puterii de apreciere a instanțelor de judecată. În literatura de specialitate dauna morală este definită drept paguba suferită de o persoană ca urmare atingerii aduse drepturilor sale personale nepatrimoniale sau prin provocarea unei suferințe morale. Cuantificarea prejudiciului moral nu este, așadar, supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale stabilindu-se prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării etc. Evaluarea daunelor morale presupune examinarea, în principal a unor criterii referitoare la consecințele suferite pe plan fizic și psihic, expunerea la disprețul public, atingerea gravă adusă onoarei și demnității, sentimentul de frustrare etc., daunele morale reprezentând compensația datorată pentru atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența

fizică a omului, la sănătatea și integritatea corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiul profesional și alte asemenea valori. Or, în cauza de față, reclamanta nu a probat existența unui asemenea prejudiciu moral care să fie datorat acțiunii pârâtului.

În cuprinsul *Deciziei nr. 2356 din 20 aprilie 2011 pronunțată în recurs de Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție* se arată că, daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci *trebuie dovedite daunele morale suferite*. Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta autorității.

Tribunalul va avea în vedere că reclamanta nu a făcut nicio probă cu referire la eventualul impact psihic suferit de aceasta, la consecințe negative create în plan social, profesional, precum și intensitatea cu care au fost percepute. Nu poate exista răspundere delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu, deoarece dacă o persoană nu a fost păgubită, ea nu are dreptul de a cere nicio reparație. Altfel spus, este imperios necesar ca cel care solicită repararea prejudiciului să fi suferit personal prejudiciul respectiv. Simpla afirmație că articolul indicat este de natură să aducă atingere onoarei și reputației reclamantei nu este suficientă în justificarea unui eventual prejudiciu încercat. Astfel, cu referire la conținutul înscrisurilor existente la filele 25-42, vol I din dosar, reprezentând reacțiile iscate de publicarea articolului pe blogul personal al pârâtului, tribunalul apreciază că nu sunt în măsură să facă dovada vătămării reclamantei în plan profesional. Conținutul comentariilor postate trimite la persoane de o anumită pregătire educațională și moralitate. Cu siguranță, reclamanta, în activitatea sa profesională, dar și socială, personală, nu se adresează unor cetățeni ce uzează de un asemenea limbaj și nici are în vedere opinia unor astfel de persoane.

Nici prin răspunsurile la interogatoriu, reclamanta nu a fost în măsură să justifice vătămarea presupus adusă. Astfel, a învederat în fața instanței că postarea făcută de pârât i-a afectat credibilitatea ca jurnalist, a creat probleme medicale și de ordin moral în familie, însă aceste împrejurări se limitează la simple susțineri, neexistând vreun înscris ori solicitare de probă de altă natură, care să justifice afirmațiile reclamantei.

În atare situație, tribunalul conchide că nu exista dovezi la dosarul cauzei care să justifice antrenarea răspunderii delictuale în sarcina pârâtului, articolul incriminat aflându-se pe tărâmul exercițiului dreptului la liberă exprimare și informare de către un jurnalist la adresa unei persoane publice.

Revenind la jurisprudența instanței europene, retine tribunalul ca articolul 10 CEDO apără libertatea de exprimare a opiniilor și ideilor fără constrângeri. Libertatea de expresie nu poate fi disociată de recunoașterea libertății de gândire și de conștiință, a libertății de a-ți manifesta opiniile față de ceilalți membri ai societății. Este real că problema cea mai delicată o constituie aceea de a găsi măsura echilibrului care trebuie să existe între exercițiul dreptului la liberă exprimare și protecția intereselor sociale și ale drepturilor individuale aparținând

altor persoane. Libertatea de opinie apare ca forma clasică a libertății de exprimare și presupune ca nimeni să nu fie urmărit sau condamnat pentru opiniile sale pentru că posibilitatea pentru orice persoană de a avea și exprima o opinie minoritară este o componentă esențială a oricărei societăți democratice, care se întemeiază „pe pluralism, pe toleranță și pe spirit de deschidere” (C.Bîrsan). Într-o jurisprudență constantă, jurisdicția europeană a decis că limitele criticii admisibile în cadrul exercitiului libertății de expresie sunt mai largi în privința unei persoane publice, decât în privința unui particular, Curtea amintind cu fiecare ocazie ce i-a fost oferită că libertatea jurnalistică include și posibila recurgere la o doză de exagerare sau chiar de provocare (*cauza Lopes Gomes da Silva c Portugaliei*, 28 septembrie 2000).

Pentru aceste considerente, tribunalul conchide că nu s-a făcut dovada îndeplinirii cerințelor prevăzute de art 1357, 1373 C.civ, sens în care confirmă netemeinicia cererii.

Văzând și dispozițiile art 453 C.proc.civ, constată că pârâtul a făcut dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată provocate de prezentul litigiu, sens în care va obliga reclamanta la plata sumei de 4340 lei reprezentând onorariu de avocat achitat conform chitanței nr 30/12.02.2015.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea formulată de către reclamanta **STANCU OANA**, cu domiciliul procesual ales la SCA "Piperea și Asociații", cu sediul în București, Splaiul Unirii nr. 223, et. 3, sector 3, în contradictoriu cu pârâtul **TURCESCU ROBERT**, cu domiciliul procesual ales la SCA Badea, Popa și Asociații, cu sediul în București, str. Bibescu Vodă nr. 2, bloc P5, sc. 2, ap. 25, sector 4, ca neîntemeiată.

Obligă reclamanta la plata sumei de 4340 lei cheltuieli de judecată către pârât.

Cu apel în 30 zile de la comunicare, care se depune la Tribunalul Municipiului București.

Pronunțată în ședința publică azi 13.02.2015.

PREȘEDINTE,
Buricea Crina Liliana

GREFIER,
Năstasie Elena